

PETER J.L.M. **BERNINK**

ONDER SCHUILNAAM

Verraderlijke Verlangens, Dodelijke Ontmoetingen / thriller

palm|slag

Van deze auteur verschenen eerder:

Geen Weg Terug (2014)

Valse Hoop (2015)

Kwade Vrienden (2016)

Het Icoon (2017)

Gifgas (2018)

Zoutzuur (2019)

De Weldoener (2020)

Het Festival (2021)

Ontwerp omslag: vandijk ontwerpt, Eindhoven

Ontwerp binnenwerk: Palmslag, Groningen

Fotograaf auteursfoto: Seelje C. Georg

© 2021 Uitgeverij Palmslag | Peter J.L.M. Bernink

www.palmslag.nl

info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 9789493245655

NUR 305

Voor Felize, Felix, Sebe, Hella, Olaf en Fedja

Citaten

Een medicijn is scherper dan het mes

Dr. Koch

In de optiek van weldenkende mensen zijn vaccinatieweigeraars egoïstische onbenulligen, die de kwetsbare medemens kennelijk als opruimbaar beschouwen.

Dr. Koch

Belangrijkste personages, in alfabetische volgorde

Abeelen van Lucia, hoofdofficier van justitie, Leeuwarden
Breukens Lisanne, slachtoffer, Alkmaar
De Lavonsterre Berkhout Adam, ex-echtgenoot Carla
Sevensteijn, Amsterdam
Geeskens Els, slachtoffer, Eindhoven
Geeskens Fred, ex-echtgenoot Els Geeskens, Eindhoven
Jansema, rechercheur, Leeuwarden
Karelse, rechercheur, Eindhoven
Koch Bert, onderzoeker, Groningen
Kreemer, rechercheur, Amsterdam
Kreulder Dinah, secretaresse van Koch
Kuipers Filomena, vriendin Els Geeskens, Eindhoven
Napels Angelica, slachtoffer, Borne
Salvie Leon, minnaar Breukens, Alkmaar
Sevensteijn Carla, slachtoffer, Amsterdam
Tak Lenie, rechercheur, Leeuwarden
Talens, rechercheur, Eindhoven
Verhoef Lydia, vriendin Koch, Leeuwarden
Welde ter David, Azelo

Proloog

Beetsterzwaag, 2020

Het was hoogzomer. Een lome warmte was neergedaald over de verlaten parkeerplaats. De avond begon te vallen. Het enige wat je hoorde, waren vliegen. Duizenden. Zwermen. Ze dansten rondom de zwarte auto. Rondom de kofferbak.

De man en de vrouw wandelden naar de parkeerplaats. Het diner in het clubhuis van de golfclub was, ondanks de coronamaatregelen, gezellig geweest.

Hun auto stond achteraf geparkeerd, tussen een paar bomen.

Ze hadden die dag gegolfd. Vier echtparen. Eens per jaar troffen ze elkaar. Een vast patroon. De avond voor het golfen kwamen ze aan in Hotel Landgoed Lauswolt. Het hotel lag vlak naast de golfbaan. De volgende dag spelen. 's Avonds een diner in het clubhuis van de golfclub. En dan weer naar huis. Al enige jaren ging dat zo. Ze hadden zich er als altijd weer op verheugd. Het was een heerlijke dag geweest.

Toen ze bij hun auto kwamen, trok de vrouw haar neus op. 'Ruik jij iets?'

De man snoof. 'Ja, nou je het zegt, het stinkt. Wat een lucht.' Ze keken om zich heen.

'Kijk eens naar die zwerm vliegen, daar bij die zwarte auto.' De vrouw bleef staan.

De man liep verder. 'Kom, we gaan naar huis.'

'Nee, ben je gek. Wat is dat daar?' Ze liep naar de auto. Hoe dichterbij ze kwam, hoe meer de stank toenam. Behalve de vliegen zag ze niets. Het krioelde ervan. De auto had getinte ramen.

'Ik ga naar de receptie. Dit klopt niet' De vrouw liep resoluut naar het hotel, terwijl haar man haar nakeek, en vertelde wat ze had aangetroffen. De dienstdoende manager liep enigszins onwillig met haar mee naar de parkeerplaats. Het was een idyllische plek. Hoge bomen, een bos, gelegen tussen het gerenommeerde hotel en de golfbaan.

Toen ze dichterbij kwamen rook hij het onmiddellijk en

realiseerde zich dat de vrouw gelijk had. Dit zag er niet goed uit. Het was een Bentley. Mooie auto. De auto was afgesloten. Ondertussen keek de manager in zijn systeem of hij kon zien of de auto misschien van een gast was.

Een onbekend kenteken. Kwam niet in zijn systeem voor. Hier had het hotel gelukkig niets mee te maken.

‘U moet de politie bellen.’ De vrouw keek de manager aan.

‘Waarom zou ik, om een zwerm vliegen en wat stank?’

‘Ik weet niet wat u denkt, maar die lucht is niet van een rottend stukje biefstuk, dat kan ik wel vertellen en ook niet van een tuiltje anemoontjes.’ De vrouw was gedecideerd en bleef de manager dwingend aankijken.

Hij belde de politie.

‘Politie Drachten, waarmee kan ik u van dienst zijn?’

Hij vertelde wat er aan de hand was.

De telefonist: ‘Dus wij moeten komen voor een stel dansende vliegen. We hebben wel wat anders te doen. Had u verder nog iets?’

De manager raakte geïrriteerd. ‘Als wij van Hotel Lauswolt bellen dan moet u zich realiseren dat we denken dat er echt iets aan de hand is. Zo graag zien we de politie hier niet. Er is meer aan de hand dan een zwerm dansende vliegen, maar dat komt uzelf maar bekijken.’

Het was even stil aan de andere kant.

‘We komen eraan.’

Twee agenten in uniform kwamen aanlopen. Ontspannen. Lachend. Toen ze de auto zagen slikte de een. ‘Tsjonge, die krijg je niet voor onder de honderdduizend.’

Hoewel het glas getint was, konden ze met hun scherpe zaklantaarns naar binnen kijken. ‘Leeg.’

Ze sloegen de vliegen voor hun gezicht weg. De stank kwam uit de kofferbak. De ontspannen lach was ondertussen verdwenen. De kofferbak was op slot.

‘Ik ga deze kofferbak niet zelf openen. Moment.’ Hij pakte zijn telefoon en vertelde wat er aan de hand was. ‘Neem iemand mee die in staat is een kofferbak te openen zonder schade aan te brengen.’

Tien minuten later kwamen er twee rechercheurs aanlopen. Het echtpaar was ondertussen op verzoek van de agenten naar het hotel gegaan om de gebeurtenissen af te wachten. De rechercheurs stelden zich voor aan de manager als rechercheur Pieters uit Drachten en Jansema uit Leeuwarden.

Jansema was toevallig op het bureau in Drachten toen de melding van de agenten binnenkwam. Pieters had hem gevraagd mee te komen. Jansema was gepokt en gemazeld. Liep tegen zijn pensioen aan. Pieters kwam net kijken in het vak.

De twee agenten wezen hen de weg. Jansema, die op zijn klompen aanvoelde en ook rook dat er iets bijzonders aan de hand was, zag de auto staan en floot tussen zijn tanden. Een Bentley Mulsanne, acht cilinder. De agenten kwamen erbij. ‘Zeker niet te koop voor minder dan honderdduizend,’ herhaalden ze.

‘Beste vriend, vierhonderdduizend euro. Maximumsnelheid tegen de driehonderd kilometer per uur, achttraps automatische versnellingsbak. Twee en een half ton en meer dan vijfhonderd pk. Gaat in iets meer dan vijf seconden van nul naar honderd kilometer per uur. Leuke auto.’ Jansema was half gewoon, half technisch rechercheur. Was dat al sinds mensenheugenis. Dit was weer eens iets leuks. Dacht hij. Toen rook hij de lucht en wist wat het was. De stank van een lijk. Onmiskkenbaar.

‘Moeten we hem laten wegslepen?’

‘Ben je op je achterhoofd gevallen agent? Dit noemen ze een plaats delict.’

Jansema gaf opdracht de technische recherche te waarschuwen en om ruim rondom de auto het gebied af te zetten met rood-wit lint.

In het hotel was doorgedrongen dat er iets aan de hand was. Tientallen gasten zaten met hun neus tegen het raam gedrukt om het beter te kunnen volgen.

De technische recherche kwam nog sneller dan zij zelf waren gekomen. Ze trokken witte pakken aan, maakten foto's, en namen vingerafdrukken van het kofferdeksel.

'En nu als de donder die klep open.' Ze kwamen met een breekijzer aanlopen. De stank was zo langzamerhand ondraagelijk geworden. De vliegen een zwart gordijn.

'Weet je zeker dat je met dat breekijzer de klep wilt openen?' vroeg Jansema voor de zekerheid.

'Hoe zou dat anders moeten?'

De man van de technische recherche keek Jansema vragend en smalend aan. 'Ik heb geen sleutel en geen afstandsbediening. We moeten wel.'

'Nou, je begrijpt dat je straks voor de schade een kleine auto kunt kopen.'

De man haalde zijn schouders op. Het lukte niet om de klep te openen. Wel ontstond er een kier waarna een walm van lijkenlucht naar buiten stroomde. De rechercheurs deinsden terug. Er kwam een tweede breekijzer aan te pas. Plotseling sprong de klep open en kwam er een wolk van lijkenvliegen naar buiten. Een blik in de kofferruimte was voldoende. Een vrouw. Op de rug, met het gezicht omhoog. Opengesperde ogen. Armen in een verwrongen houding. Eigenlijk opgepropt en in de kofferbak geperst. Handen gevouwen, vingers ineengestremeld. Ze leek eind vijftig. Zwart haar. Haar gelaat viel niet goed te onderscheiden door alle vliegen die een weg naar buiten zochten. Jansema moest bijna kokhalzen maar hervond zich snel.

Hij wendde zich naar de forensisch arts. 'Wat is jullie eerste indruk? Hoelang heeft ze hier gelegen?'

De forensisch arts had al tientallen foto's genomen.

'Lastig. De hitte van de laatste dagen. Opgepropt in een

kofferbak. Maar gezien de vliegen die kans zagen om hun feestje te vieren, schat ik dat ze er zeker drie tot vier dagen in gelegen heeft. Pin me er niet op vast.'

'Geweld?'

'Niet opvallend. Geen sporen van geweld. Voor zover te zien tenminste. Maar wacht even...' De man keek nauwkeurig naar de hals. 'Ik weet het niet zeker, maar mogelijk wurgsporen. Dat zal verder onderzoek moeten uitwijzen. We zullen uitvoerig bloedmonsters nemen. Misschien vinden we wat. Vooralnog lijkt verwurging de doodsoorzaak.'

'Aanwijzingen voor de identiteit?'

Ondertussen was het gelukt om de deuren van de auto te openen.

'Nee. Geen papieren. Het enige is het kenteken en uiteraard de auto zelf. De eigenaar zal snel genoeg bekend worden.'

Nadat de technische recherche zijn werk had gedaan werd de vrouw overgeladen in een lijkwagen. Er was afgesproken dat ze naar Leeuwarden zou gaan. Dit was geen gewone zaak. In Leeuwarden was meer expertise aanwezig dan in Drachten. De auto werd op een trailer gezet.

Jansema voelde dat zijn telefoon trilde. Het hoofdbureau Leeuwarden belde. Het kenteken van de Bentley stond op naam van de firma Sevensteijn, een logistiek- en overslagbedrijf in de haven van Amsterdam.

Er werden rechercheurs naar de naastgelegen golfclub gestuurd. Golfers maakten ook gebruik van de parkeerplaats van het hotel. Namen en adressen van de daar aanwezigen werden genoteerd. Er zou zo nodig nog contact worden opgenomen. Hetzelfde gold voor het hotel. De namen van alle gasten werden genoteerd. Ook van de gasten van de afgelopen dagen. Evenals van de golfpartners van het onfortuinlijke stel dat de ontdekking had gedaan. Daarna mochten zij vertrekken.

De mensen die de auto als eerste hadden opgemerkt waren nog steeds in het hotel en wachten op Jansema. Deze ging

erheen en stelde zich voor. Het was ondertussen na twaalven.

Het echtpaar was gespannen. Zij zag er ontdaan uit. Hij was geïrriteerd. 'We moeten nog naar het midden van het land. Hoelang gaat dit nog duren?'

Jansema keek hem aan. 'Een paar vragen.'

'Stelt u de vragen maar aan mij. Dan hebt u er wat aan.' De vrouw ging half voor haar man zitten. Jansema noteerde hun namen en de andere relevante gegevens. 'Kunt u me vertellen wat er exact gebeurd is?'

'Weet u al wie er in de auto gevonden is?' De vrouw keek Jansema vragend aan.

'Nee mevrouw, het slachtoffer en ook de auto worden nu naar Leeuwarden vervoerd.'

Jansema herhaalde de vraag. De vrouw vertelde dat ze de dag hiervoor gearriveerd waren in het hotel. Gegeten en geslapen. Vandaag hadden ze gegolfd. Daarna geborreld en gegeten op de golfclub met het gezelschap waarmee ze gekomen waren. Dat wil zeggen, allemaal apart. Vier echtparen die ook in het hotel hadden overnacht. Dat deden ze ieder jaar. Ieder jaar Lauswolt. Na het diner zouden ze weer naar huis gaan. Op weg naar hun auto had ze iets geroken dat haar was opgevallen. En die vreselijke vliegen. Ze vertrouwde het niet. Haar man vond het onzin. Ze keek hem verwijtend aan. Ze was naar de receptie gegaan. De manager was meegekomen en die had de politie gebeld.

'Had u de auto eerder zien staan?'

'Niet bewust, hoewel het een bijzondere auto is. Maar ja, de auto's staan tussen de bomen en vallen nauwelijks op.' Jansema knikte. Hij wist voorlopig genoeg.

'Hebt u er nog iets aan toe te voegen?'

De man schudde zijn hoofd en stond op.

Jansema gaf zijn kaartje. 'Mocht u nog iets te binnen schieten neemt u dan contact op. Goede reis.'

Ze vertrokken.

Jansema werd gebeld door zijn collega in Leeuwarden. ‘De vrouw is waarschijnlijk geïdentificeerd. De echte identificatie moet nog gebeuren. Het betreft mevrouw Carla Sevensteijn. Bekende persoonlijkheid in Amsterdam. Haar foto komt veel voor op internet en komt overeen met de foto die jullie van haar gemaakt hebben. Woonachtig in Amsterdam. Staat aan het hoofd van een megagroot havenbedrijf. Familiebedrijf. Gevestigd in Amsterdam. Schatrijk. Reken erop dat de collega’s in Amsterdam er van alles aan zullen doen om deze zaak naar zich toe te trekken. Zet je maar schrap. Ik zou direct je bazen informeren voordat het gaat rondzingen.’

Dat deed Jansema.

Geen minuut te vroeg.

Voorspel

Eindhoven, 2016, vier jaar eerder

Els Geeskens had er schoon genoeg van. Ze was verdorie niet voor niets van hem gescheiden. In ieder geval niet om dagelijks door hem lastig te worden gevallen met zijn telefoontjes, zijn e-mails en sms'jes. Gelukkig hadden ze geen kinderen, dan had ze nog aan hem vastgezetten ook. Ze was er ingetuind. Oud en veel geld van de familie. Dacht daarmee indruk op haar te kunnen maken. Stom, stom, stom. Maar beter op tijd de steven gewend dan helemaal vast te lopen in het moeras van oppervlakkige contacten waar de familie Geeskens goed in was. Zes jaar huwelijk, verloren tijd. Weggegooide jaren.

Hij dacht er anders over. Fred Geeskens vond dat hij met haar een lot uit de loterij had getroffen. Nee, ze hadden met elkaar een lot uit de loterij gewonnen.

Dat kon hij dan wel denken, maar zij dacht daar anders over.

Toen ze had aangegeven dat ze er genoeg van had en wilde scheiden, had hij net gedaan of dat allemaal onzin was. Hij wilde er niet over praten. Scheiden bestond niet. Niet voor Fred Geeskens.

Toen de definitieve echtscheidingspapieren op de deurmat vielen en zij vertrok naar haar nieuwe huis in Waalre, had hij wekenlang als een zombie voor zich uit zitten kijken. Ze had zijn broers en zussen, die gelukkig in de buurt woonden, gewaarschuwd en gezegd dat ze een oogje op Fred moesten houden. Met zijn moeder had ze geen contact. Fred ook niet, al jaren niet. Zijn vader zat na een herseninfarct met een halfzijdige verlamming in een tehuis. De gevolgen van het infarct leken gelukkig nogal mee te vallen.

Els hoorde dat de verbittering van Fred met de dag toenam. Zij ging echter haar eigen gang. Kon zich niet blijven bezighouden met haar ex.

De eerste tijd na de scheiding moest ze even niets meer

weten van mannen. Tenminste, niet meer dan oppervlakkige contacten. Maar na verloop van tijd veranderde dat. De belangstelling in het andere geslacht nam weer toe. Toch had ze er moeite mee om deze concreet te maken. Niet dat er geen interesse van de andere kant voor haar was. Dat was juist het probleem. Die was er ruimschoots. Overvloedig. Ze was aantrekkelijk en geestig en daarbij financieel volledig onafhankelijk. Nee, ze ging zelf op pad. Zelf iemand uitzoeken. Zij wilde jagen. De rol van prooi kende ze nu wel. De rollen moesten omgedraaid.

Ze had wat mannen geprobeerd maar dat was niets geworden. Deden hun best, maar je best doen was niet genoeg. Wat wel genoeg was, wist ze niet. Ze ontmoette genoeg mannen als lid van de directie van het familiebedrijf. Import en export van alles wat met papier te maken had. Voor haar nauwelijks interessant, maar de revenuen waren goed. Heel goed. Haar broers hadden eigenlijk liever dat ze zich nergens mee bemoeide. Dat deed ze dan ook niet. Behalve bij de kwartaalvergaderingen. Dan werden de resultaten besproken en de bonussen uitgedeerd. Dan was Els er altijd.

Haar vriendinnenclubjes waren gezellig. Haar golfclubje was leuk, op het bridgeclubje leefde ze zich uit. Kon ze goed. Bridgen en uitleven. Maar dat was het dan. Er moest meer gebeuren.

Wat er meer moest gebeuren wist ze ook niet. Eigenlijk wist ze het wel, maar ze wilde het niet aan zichzelf toegeven. Ze wilde seks. Gewoon seks met een heerlijke vent. Ze was onrustig. Nieuwsgierig. Er broeide iets. Ze had er lang over nagedacht of ze het wel zou doen. Ze had het zijdelings horen vertellen. Eigenlijk was het niet voor haar oren bedoeld, maar ze had het gehoord. Op een van de bridgeavondjes. Twee vrouwen die zaten te fluisteren, alleen niet zacht genoeg. Ze had niet alles opgevangen en begrepen, wel voldoende. Genoeg om te begrijpen dat het een heel exclusieve club was. Of eigenlijk

geen club maar iets anders. Geheimzinnig en wel zo interessant om er meer over te weten te komen.

Ze wilde verder. Een heerlijke man was toch het heerlijkste wat je kon overkomen.

Als het zo uitkwam.

Els had de stoute schoenen aangetrokken en was naar een van de bridgedames gegaan. Die was aanvankelijk zeer terughoudend geweest. Wist niet waar Els het over had.

‘Natuurlijk weet je waar ik het over heb. Ik heb jullie er duidelijk over horen praten. Moet je je stem maar dempen. Ik hoef geen watjes in mijn oren te stoppen als ik ontspannen mijn whisky zit te drinken.’

Ze hadden afgesproken. Twee dagen later. Haar bridgevriendinnen waren er.

‘Je hebt zin in een man?’

‘Ja natuurlijk, wie niet?’

Els was duidelijk.

De dames moesten lachen. ‘Nou, luister Els. We vertellen je niet hoe en wat, maar we kennen wel de weg om met interessante mannen in aanraking te komen.’

‘Wees eens wat duidelijker.’

‘Nee, we worden niet duidelijker. Jij zegt wat je wilt. Wij doen ons best. Lukt het, dan lukt het, lukt het niet, pech gehad.’

‘Ja, luister nou eens, wat is dit voor een vaag gedoe.’

‘Ja, klopt. Hartstikke vaag, maar het is niet vaag meer als jij straks een heerlijke vent hebt.’

‘En hoe gaat dat dan?’

‘Dat zul je wel zien. Je zegt of je het wilt en dan hoor je van ons.’

‘Nou, zoiets stoms heb ik nog nooit meegemaakt.’

‘Dan doe je het toch niet?’

‘En wat verwachten jullie van mij?’

‘Tienduizend euro.’

‘Wat, tienduizend euro? Zijn jullie wel goed bij je hoofd?’

‘Ja hoor. En Els, geen garantie. Als het allemaal niet loopt zoals je graag zou willen dan heb je pech gehad. Geen man en geld weg. Maar daar heb je genoeg van, dus je moet niet zo zeuren. Denk er maar over na. Trouwens, die tienduizend euro is niet voor ons hoor, als je dat mocht denken. Laat morgen weten wat je gaat doen.’

‘En dan?’

‘Dat hoor je dan wel.’

‘Tijd voor een goede whisky.’

Een dag later had Els tienduizend euro overgemaakt.

Alkmaar, 2018, twee jaar eerder

Lisanne Breukens had net de deur achter zich dichtgedaan toen haar mobiel ging.

Whatsappbericht van Leon Salvie: *Schat, lukt me niet. Ik kom een dag later.* Ze had geen zin om te antwoorden.

De zwakkeling. Waarom ze toch altijd met dat soort figuren haar leven deelde begreep ze zelf ook niet.

Zelf snoeihard waar het haar bedrijf gold. Haar prachtige modeketen van achttien winkels in Nederland en België. Medewerkers, mannen en vrouwen, die voor haar sidderden.

Ze stond aan de Nieuwlandersingel in Alkmaar met de sleutels van haar auto in haar handen, op het punt om naar Bergen aan Zee te gaan. Naar haar tweede huis in de duinen. Aan de Patijnweg. Twintig minuten met de auto. Ze zou natuurlijk met de fiets kunnen gaan, maar door alle lekkere spullen die ze gekocht had voor die avond moest ze wel met de auto. En nu kwam die zwakkeling van een Salvie niet eens. Bleef bij zijn vrouwtje, Irene Salvie. Dat vrouwtje waar hij al jaren geleden van zou scheiden, maar wat hij niet deed, niet durfde. Gewoon te schijterig. God, wat moest ze toch met die sukkel.

Voordat ze het wist was ze al halverwege Bergen aan Zee en schudde ze chagrijnig haar hoofd. Morgen zou ze er een eind aan maken. Hij kon opdonderen. Doorspoelen dat slappe spul. Ze ging nieuwe, andere wegen bewandelen.

Leon Salvie, hoe ze toch weer in de gladde praatjes was getrapt van die vrouwenversierder pur sang. Dat hij getrouwd was, kon haar niet schelen, maar als je er goed over nadacht was het natuurlijk dieptreurig.

Irene Salvie moest ongetwijfeld weten dat haar Leon wat in het rond rommelde. Wie van hun drieën was nu eigenlijke de sukkel? Leon Salvie, de autodealer, Irene Salvie, zijn vrouw, of Lisanne Breukens, de CEO van een grote modeketen. En zij zat al jarenlang in de wachtkamer van een huwelijk met

Salvie. Alle drie waren ze sukkels. Zij stapte eruit. Ze had er schoon genoeg van. Die twee moesten het maar samen zien te rooien. Het echtpaar Salvie.

Ze was aangekomen bij haar huis in Bergen aan Zee. Vlak bij het strand. Ze zette de auto op de oprit, sloot hem af en liep zonder om te kijken naar de strandovergang. Niet eerst haar huis in. Dat liep niet weg. Uitwaaien. De ergernis van zich afspoelen. Gewoon met haar dagelijkse kleding en al aan. Kon haar niets schelen. Ze konden haar wat.

Terwijl ze met al haar kleren aan de zee indook, voelde ze dat het haar goed deed. Ze ploegde door de golven en proestte dat het een lust was. Toen ze het water uitkwam, keken voorbijgangers haar aan alsof ze niet helemaal goed bij haar hoofd was. Was ze ook niet, maar het voelde ontzettend goed. Ze pakte de schoenen die ze als enige op het strand had achtergelaten en liep op haar blote voeten terug naar de strandopgang en naar haar huis. Ze had het besluit genomen.

Ze haalde afstandsbediening van de auto uit haar broekzak. Die deed het natuurlijk niet meer. Logisch. Haar horloge was waterdicht, maar de afstandsbediening niet. Toen ze met de sleutel de autodeur opendeed, begon het alarm te loeien. Grinnikend dook ze in het dashboardkastje en haalde de reserve afstandsbediening eruit. De buurman, die al op een drafje kwam aanlopen, wuifde ze terug. Niks aan de hand. Alles onder controle.

Ze haalde lachend de spullen uit de auto en ging haar huis binnen.

Toen ze in de spiegel keek moest ze nog harder lachen. Het kapsel was naar de filistijnen. Lianne belde. Leon Salvie nam niet op. Ze sprak de voicemail in: 'Salvie, je hoeft morgen niet te komen. Sterker, ik wil dat je hier nooit meer komt. Het is klaar. Over en uit. Val me niet meer lastig. Doe je dat toch dan weet ik mevrouw Salvie te vinden. Je bent gewaarschuwd. Doei!'

Zo dat luchtte op.

Een dag en twee flessen sauvignon blanc later was ze tot bedaren gekomen.

Ze zat lekker te lezen in een thriller, toen de bel van de voordeur ging.

Het zou toch niet... Ja hoor. Ze zag door het raam zijn auto staan. Ze rukte de voordeur open en daar stond Leon Salvie. Breed grijnzend met een over de top grote bos dieprode rozen.

‘Dag schat.’ Hij drukte haar de rozen in de handen en stapte de drempel over.

Op dat moment kwam Lisanne Breukers tot bezinning. Ze duwde Salvie met rozen en al hard terug de straat op zodat hij struikelde en achteroverviel. De bos rozen sloegen daarbij pijnlijk in zijn gezicht en lieten rode striemen achter.

‘Waag het niet nog een keer van je miezerige leven hier te komen. Noch in mijn huis in Alkmaar. Ik wil je niet meer zien. Zoals beloofd zal ik mevrouw Salvie op de hoogte stellen. En nu opgedonderd.’

Ze maakte een foto van Salvie met de rozen in zijn handen en stuurde die via Whatsapp naar Irene Salvie: *Houd die man van je bij mij uit de buurt. Lisanne Breukens.*

Breukens smeedt de deur dicht. Ze zag hoe hij afdroop naar zijn auto.

Irene Salvie las het bericht en was not amused. Natuurlijk wist ze dat die Leon van haar aanrommelde. Eigenlijk vond ze het ook wel weer komisch dat die slet van een Breukens hem de deur had gewezen. Een uitstekende gelegenheid om de scheiding in gang te zetten en hem het vel over de oren te halen.

Natuurlijk zou hij weer gaan piepen, smeken om het nog weer te proberen. Absolute trouw beloven, zoals hij dat de afgelopen jaren al ontelbare malen had gedaan. Evenzovele keren was ze erin getrapt. Nu was het klaar. Over en uit.

Hij kwam er vanavond niet eens meer in. Toen ze de foto

goed bekeek, zag ze dat hij afdroop met een bos rozen. Ze grijnsde. Hij was in staat om met diezelfde bos thuis te komen en te doen alsof ze voor haar bestemd waren.

Een uur laten kwam onze koene ridder opgewekt het huis in lopen en presenteerde met een groots gebaar de bloemen.

‘Goh, waar heb ik die aan te danken?’

Toen Salvie daarna een heel verhaal begon op te hangen had ze er genoeg van. Ze had die verhalen te vaak gehoord. Ze pakte de bloemen en duwde hem op identieke wijze als Lisanne de deur uit. Inclusief foto. Het fotootje stuurde ze naar Breukens. Onderschrift: *Wat jij kan, kan ik ook. Kom eens langs.*

Breukens wist niet wat ze aan moest met de uitnodiging. Twee dagen later, na een heerlijke duinwandeling belde ze.

‘Irene Dalenoord.’

‘O, neem me niet kwalijk, verkeerd nummer.’

‘Met wie spreek ik?’

‘Met Lisanne Breukens, maar ik ben verkeerd, neem me niet kwalijk.’

Ze wilde de telefoonverbinding verbreken toen ze duidelijk hoorde: ‘U bent heel goed verbonden. Sorry, ik kan de naam Salvie niet meer uit mijn strot krijgen dus heb ik mijn eigen naam, Dalenoord, weer aangenomen.’

Breukens zat perplex naar het toestel te kijken. ‘Nou, dat gaat wel heel snel bij u.’

‘Wat goed is komt snel. Maar het speelt natuurlijk al veel langer. Dit was het moment. Ik heb hem eruit gegooid. Ik ga scheiden. Maar waarom spreken we niet eens af? Ik begrijp dat u er ook een eind aan gemaakt hebt, of hebt u er al spijt van?’

Lisanne moest lachen ‘Nee, nee. Dat niet, maar ik verbaas me over de snelheid waarmee dit soort contacten soms verlopen. Zullen we ergens in Alkmaar afspreken? Er valt vast een hoop te vertellen.’

Een week later zouden ze elkaar ontmoeten op een terras in de binnenstad van Alkmaar.

Amsterdam, 2019, een jaar eerder

Carla Sevensteijn keek naar beneden. Voor de garage van haar huis in Amsterdam-Zuid stond de auto van haar man. De Bentley Mulsanne. Dat wil zeggen, de auto was van haar bedrijf, maar hij reed erin. Ze vond het een verschrikkelijk gevaarte. Opzichtig. Maar hij wilde hem graag. Een tijd lang had ze het getolereerd, maar nu had ze er genoeg van. De auto stond te koop. De kopers stonden niet in de rij. Ook niet toen ze er een kwart van de prijs had afgedaan. De dealer vond het belachelijk. Ze verpestte de markt zei hij, maar dat kon haar niet schelen. Waar Adam, die malloot, nu weer voor zaken heen was, ergens in Europa, mocht Joost weten. Ze had überhaupt genoeg van Adam de Lavonsterre Berkhout. Hij deed alsof het zijn bedrijf was, maar niets was minder waar. Zij was de baas en niemand anders. Hij zou wel raar opkijken als hij terugkwam van zijn vage trip en zag dat hij uit alle belangrijke posities van het bedrijf was gezet. Sevensteijn en Partners. Een typisch havenbedrijf. Overslag, opslag, logistiek en een droogdok. Groot gemaakt door haar vader en moeder. Die hadden het meeste vertrouwen in haar gehad. Niet in haar broers en al helemaal niet in de neven die als hyena's hadden geprobeerd de zeggenschap van het bedrijf over te nemen toen pap en mam er genoeg van hadden. Was hen niet gelukt. Zij had de leiding. Was de CEO. Wel hadden de broertjes hun aandelen. Maar door een speciale constructie had zij de absolute macht. Zij had het bedrijf verder uitgebouwd en er een indrukwekkend concern van gemaakt. Het was haar bedrijf. Een miljarden conglomeraat. Met Adam zou ze het bedrijf nog verder uitbouwen. Maar wat had ze zich vergist in Adam de Lavonsterre Berkhout. Hij dacht de leiding wel even van haar over te kunnen nemen. Gedreven, dat wel, maar op een verkeerde manier. Je kon een dergelijk bedrijf niet even naar je hand zetten door familieleden eruit te gooien, omdat hij

toevallig de echtgenoot van de bazin was. In het begin had ze het fantastisch gevonden toen de broers en neven dachten dat ze haar wel uit de leiding konden wippen. Toen ze met Adam aan was komen zetten, hadden ze naar adem gehapt. Ze waren aanvankelijk een fantastisch duo. Zij meer dan aantrekkelijk, hij slim en ambitieus. Toen uiteindelijk het merendeel van de aandelen bij haar terecht was gekomen, merkte ze dat haar Adam niet tevreden was. Hij wilde behalve een deel van de aandelen ook een dito deel zeggenschap. Dat had ze geweigerd. Hij was vervelend geworden. Vooral toen hij achter haar rug om haar familie begon te bewerken en rechtszaken voorbereidde. Het ging van kwaad tot erger.

Ze had de familieadvocaat Lakens, die zo dom was met hem en de broers en neven samen te spannen, eruit gegooid en haar hartsvriendin en snoeiharde bedrijfsjurist Renate Leeuwis binnengehaald. Adam was *overnight* uit alle posities gegooid die ertoe deden. Ze wilde zo snel mogelijk scheiden en had alles al voorbereid. Gelukkig waren er huwelijkse voorwaarden. Geen Amsterdams verrekenbeding, maar kille, koude uitsluiting. Daarom ging ook de Mulsanne van de hand. Zijn speeltje, haar eigendom. Renate had haar echter bezworen niet alles tegelijk te doen. Eerst de zakelijke kant van het saneringsproces afronden. De Lavonsterre Berkhout zoveel mogelijk *kaltstellen*.

De familieadvocaat zat in een lastig parket. Al meer dan dertig jaar behartigde het kantoor Lakens en Gullit de juridische belangen van de familie en het bedrijf. En nu was Lakens, de familieadvocaat, er met zijn kantoor door Carla Sevensteijn uitgegooid. Vervangen door het kantoor van Leeuwis, de bitch, de kenau. Lakens haatte dat mens. Het verlies van de familie Sevensteijn, althans het deel wat ertoe deed, kostte zijn kantoor een vermogen. Wat hem betrof zou ze dat berouwen.

Carla Sevensteijn had doorgepakt. Samen met Renate

Leeuwis had ze haar handtekening gezet onder een indrukwekkend aantal besluiten. Het kwam erop neer dat zakelijk gezien de sleutelposities in het bedrijf bij haar en haar getrouwen kwamen te liggen. Hoewel Renate het niet verstandig vond, had ze haar zin doorgezet en de scheiding aangevraagd. Vanavond zou Adam thuiskomen en zou hij de besluiten naast zijn bordje met eten vinden. Wat hij niet zou vinden was de Mulsanne. Die was bijna in andere handen overgegaan. Voor een zacht prijsje weliswaar, maar dat was het enige financiële verlies dat de hele actie met zich mee zou brengen. De overschrijving zou binnenkort plaatsvinden.

Nadat Renate klaar was en was vertrokken nam Carla een stevige whisky. Hield ze van. Ze zat goed in haar vel en was benieuwd of Adam nu eens een keer volgens afspraak thuis zou komen. Warempel, ze hoorde de deur en daar kwam haar echtgenoot binnengestormd. Zijn gezicht verried onweer. Hij was dus op de hoogte gesteld door zijn vazallen.

‘Goede reis gehad?’

‘Doe nou maar niet zo gewoon, want wat je hebt gedaan is allesbehalve gewoon!’

Ze schakelde over op een ander programma. ‘Je hebt helemaal gelijk. Het is ongewoon. Heel ongewoon, maar wel waar. Ik ga van je scheiden. Zowel persoonlijk als zakelijk. Alles is voorbereid en in kannen en kruiken. Daar zal Lakens je van op de hoogte hebben gesteld. Ik wil de scheiding zo snel mogelijk afhandelen. Mijn verzoek is dat je vertrekt en een woning voor jezelf zoekt. Tot die tijd kun je het gastenverblijf betrekken als je dat wilt. Renate heeft alle papieren bij Lakens laten bezorgen. Kijk vooral de zakelijke kant goed na.’

Adam de Lavonsterre Berkhout begon smalend te lachen. ‘Jij dacht dat je dit allemaal even op een achternamiddag kon regelen zonder mij erbij te betrekken? Je denkt toch niet dat ik gek ben!’

‘Nee, je bent zeker niet gek, dat weet ik heel goed. Maar

ik wil niets meer met je te maken hebben. Dat is niet nieuw, dat is oud. Bij wie heb je de afgelopen dagen doorgebracht? Nou? Vertel eens, zonder van alles aan elkaar te liegen. Welk onbekend bedrijf of dame heeft zich de afgelopen dagen in jouw belangstelling mogen verheugen? Ach, weet je Adam, het interesseert me ook niet. Zoals het me al tijden niet meer interesseert. Morgen ligt er een aanvraag voor een voorlopige voorziening bij de rechtbank en dan hoop ik van je verlost te zijn. Ik had nu graag dat je naar het gastenverblijf vertrekt en mij met rust laat.'

De Lavonsterre draaide zich woedend om, pakte zijn jas en stormde de deur uit. Carla Sevensteijn zuchtte diep en was gaan zitten op een van de vele banken in de ruime kamer toen Adam weer binnen kwam stuiven.

'Waar is mijn auto?'

'Welke auto bedoel je?'

'De Mulsanne natuurlijk.'

'Dat was jouw auto niet. Trouwens, hij is ook bijna niet meer van mij, want ik ben bezig hem te verkopen. Een hele opluchting, dat kan ik je wel zeggen.'

'Aan wie?'

'Aan de dealer. Voor een zacht prijsje. Die zal hem nog wel hebben. Als je snel bent kun je hem misschien voor jezelf kopen.'

Hij wilde haar aanvliegen en slaan, maar hield zich op het allerlaatste moment in.

'Ja, dat ontbrak er nog maar aan. Je vrouw slaan. Zou trouwens niet de eerste keer zijn.' Woedend draaide hij zich om en verdween.

De daaropvolgende tijd was afschuwelijk. Hij wilde niet scheiden maar kon het natuurlijk niet tegenhouden. De rechtbank was ook snel klaar met de voorlopige voorzieningen. Hij moest het huis uit. De scheiding verliep uiterst moeizaam.

Adam de Lavonsterre Berkhout was brodeloos, platzak en wilde een forse alimentatie van Carla Sevensteijn. Volgens Renate Leeuwis kon De Lavonsterre als jurist overal aan de bak. Hij had geen recht op ook maar een cent alimentatie. Wat het erger maakte, was dat ze zijn alimentatie-eisen breeduit binnen het wereldje verspreidde, waardoor hij werd weggezet als een paria.

Toch was Leeuwis wel zo slim om een aantal kantoren in overweging te geven hem in dienst te nemen. Als werknemer met een vast salaris. Hij was per slot van rekening geen slechte jurist.

Adam de Lavonsterre haatte Renate Leeuwis, maar Carla Sevensteijn nog meer.

Enkele maanden later was het proces van de zakelijke ontbinding goed op gang gekomen en werd de definitieve scheiding afgewacht.

Carla en Renate hadden een voortgangsgesprek.

‘Moeten we die arme Adam niet wat tegemoetkomen?’

‘Ik heb gehoord dat hij in dienst is getreden bij een onbeduidend kantoor dat faillissementen afhandelt. Wel sneu voor hem. Zo slecht was hij niet in zijn vak.’

‘Carla, ik begrijp dat het water de andere kant op begint te stromen. Logisch. Wees om te beginnen blij dat jullie geen kinderen hebben. Dat zou het extra moeilijk gemaakt hebben. Maar nu moet je volhouden. Eerst de piketpalen slaan en de afspraken zwart op wit. Daarna kun je hem altijd nog tegemoetkomen. Of begin je spijt te krijgen? Is er iets wat je mist?’

‘Hij was goed in bed.’

‘Nog meer?’

‘Nee, eigenlijk niet.’

‘Nou, daar moet toch wat op te vinden zijn zou ik zeggen.’

‘Vertel mij wat. De kerels komen als bijen op mij af. Alsof ik een pot honing zonder deksel ben. Ik word er niet goed van.’

‘Ken ik ze?’

‘Ja, sommigen wel.’ Carla noemde een paar namen.

‘Jezus, die zijn nota bene getrouwd!’

‘Ja, niet te geloven.’

‘Maar Renate, ik heb voorlopig geen zin in een nieuwe relatie. Dat moet je begrijpen. Aan de andere kant is een maatje waar ik mijn boosheid en frustratie af en toe kan spuien ook wel prettig. Ik kan jou ook niet continu lastigvallen met mijn sores. Hoe doe je dat trouwens zelf? Jij bent toch al een paar keer gescheiden?’

‘Ja, voor de derde keer. Maar laten we het daar maar niet over hebben. Er zijn misschien andere wegen.’

‘Welke wegen bedoel je?’

Ze namen nog een glas wijn.

Nederland, 2018, twee jaar eerder

Hij was ontevreden. Na de tweede moord had het gevoel van totale voldaanheid moeten komen. Toen de tong zijn werk had gedaan, klemde hij zijn handen om haar hals en drukte de luchtpijp dicht. Hij voelde het leven langzaam uit haar wegtrekken. Terwijl hij het zachte knappen hoorde van het tongbeen dat brak, was er even het gevoel van totale opwinding dat overheerste. Hij drukte nog even door en voelde het lichaam volledig slap worden. Het leven nam afscheid. Terecht. Bij dit soort mensen had het leven niets te zoeken.

Toen hij losliet en het lijk wegzakte, verdween ook de ultieme voldoening. Woedend keek hij naar het levenloze lichaam. Ze had het verdiend. Geen twijfel mogelijk. Maar de bedoeling was dat hij een gevoel van triomf zou voelen. Hij had immers gewonnen, maar er was geen triomf. Daar lag ze nu. De sloerie. Onderuitgezakt in de stoel. De mond halfopen. Het slijm dat er in een dun straaltje uit liep.

Hij had wel genoten van het selectieproces. Twee jaar had het geduurd voor hij nummer twee had gevonden. Ze had geen flauw idee gehad. Toen ze elkaar voor de eerste keer zagen, merkte de vrouw dat hij opgewonden raakte, ze had alleen geen idee waarom. Op het moment dat ze zich dat realiseerde, was het te laat. Zijn handen sloten zich als klauwen om haar hals en begonnen te knijpen. Hij voelde zich opperrechter en beul ineen.

Hij dacht terug aan nummer één. Twee jaar geleden. Dat was anders. Hij was verbaasd over zichzelf. Dat hij zo doelbewust te werk was gegaan. Had gedaan wat hij moest doen. Hij had gedacht dat het daarna klaar was. Afgerond. Al snel drong het tot hem door dat het niet klaar was. Integendeel. Het begon pas.

Nadat nummer één haar verdiende loon had gekregen kon nummer twee niet uitblijven. Hij had de smaak te pakken. Er waren er zoveel om uit te kiezen. Een grote poel van hitsige vrouwen. Nummer twee was erg geliefd. Ze was niet getrouwd.

Wel een relatie, maar met een getrouwde man. Ze had een eigen bedrijf. Welgesteld. Juiste leeftijd. Zeer aantrekkelijk. Ze moest sterven.

De politie had geen idee. Geen flauw benul dat nummer één en twee ook maar iets met elkaar van doen hadden. En toch had hij zijn best gedaan om slachtoffers te vinden met typische overeenkomsten. Had het verband op een presenteerblad aangeboden. Maar de hokjesgeest van de politie was spreekwoordelijk.

Hij ging nu aan de gang om nummer drie te selecteren. Hij zou er ruimschoots de tijd voor nemen. Hij was benieuwd welke hitsige vrouw het dit keer zou worden.

Leeuwarden, hoofdbureau van politie, 2020

Het was de hoofdcommissaris van politie in Drachten, Liesbeth Kummans, snel duidelijk geworden dat ze haar vingers beter niet kon branden aan deze moord. Ze was allang blij dat de collega uit Leeuwarden er bij toeval bij betrokken was. Ze hadden in Drachten vervelende ervaringen met Hotel Landgoed Lauswolt. Over het paard getilde lieden die altijd een voorkeursbehandeling wensten. Daar kon Leeuwarden beter mee overweg. En als het Leeuwarden te gortig werd, dan hadden ze daar altijd nog een bijzondere band met Groningen waar ze af en toe een beroep op deden. Er was trouwens een onderlinge verwevenheid tussen die twee korpsen die zij ook niet helemaal begreep. Ze had Chris de Kleine, de hoofdinspecteur in Leeuwarden, gebeld en gezegd dat zij het prima vond dat Leeuwarden zich op deze zaak zou storten. Waren ze immers toch al mee begonnen.

De Kleine had gegrinnikt. 'Is goed Liesbeth, doen we, zal de hoofdcommissaris hier leuk vinden. Maar voordat ik definitief toezeg: je weet dat we hier in Leeuwarden niet al te ruim in de mensen zitten.'

'Jawel Chris, maar jullie krijgen toch altijd hulp uit Groningen als je daarom vraagt?' Ze wist natuurlijk dat Kuitert, de hoofdinspecteur in Groningen, oorspronkelijk uit Leeuwarden kwam.

'Klopt, en dat is heel fijn, maar we staan nu aan het begin van een zaak en ik wil niet nu al gaan zeuren om mensen van hen.'

'Wat wil je?'

'Ik heb gehoord dat jij net een jonge, veelbelovende rechercheur hebt gekregen. Die wil ik er graag bij hebben, nu meteen. Tijdelijk natuurlijk.'

'Je bedoelt Pieters.'

'Die bedoel ik.'

‘Ik zal hem vragen, niet van harte, maar *fair deal*. Je hoort van me.’

Twintig minuten later belde Kummans. ‘Pieters vindt het spannend. Je kunt hem bellen.’

De Kleine had, behalve Pieters, een paar van zijn rechercheurs bij zich geroepen: Dirk Jansema en Lenie Tak. Tak was vanuit Groningen gedetacheerd in Leeuwarden. Was nog een nasleep van een zaak op Terschelling. Voordat ze in Groningen bij de recherche kwam, had ze jaren in Leeuwarden gezeten. Nu verrichtte ze weer hand en spandiensten.

Toen De Kleine zijn baas, hoofdcommissaris Grapers, op de hoogte stelde van het verzoek uit Drachten om de zaak over te nemen had die, zoals te verwachten viel, tegengesputterd. Helemaal toen hij zei versterking nodig te hebben uit Drachten en misschien van aartsvijand Groningen. Voor Grapers een aartsvijand. Voor de anderen niet. Bij een vorige zaak, toen Leeuwarden ging samenwerken met Groningen, had Grapers een paar fikse aanvaringen gehad met zijn collega uit die stad. Als Groningen er eventueel weer bij betrokken zou worden, had Grapers zijn bedenkingen.

De Kleine stelde Pieters voor aan de anderen. Hij wilde net beginnen toen Grapers binnenkwam met een gebaar van ‘ga rustig door, stoor je niet aan mij’.

‘Pieters, jij was samen met Jansema aanwezig op de plaats delict. Ik begrijp dat jij ons bijpraat.’

‘Ja, mooi dat ik hier mee mag doen. We werden opgeroepen door de manager van Hotel Landgoed Lauswolt. Toen we op de parkeerplaats aankwamen, stond de manager daar bij een auto. Om de auto een enorme zwerm vliegen en het stonk afschuwelijk. In de auto was niets te zien en de kofferbak was dicht. Die moesten we met geweld openbreken. Er lag een vrouw in. Het slachtoffer is inmiddels geïdentificeerd als mevrouw Carla Sevensteijn, achtenvijftig jaar, woonachtig

in Amsterdam. Ze schijnt CEO te zijn van een groot havenbedrijf in Amsterdam-Noord. Verwikkeld in een echtscheiding met de heer Adam de Lavonsterre Berkhout. Geen kinderen.'

'Wat is de doodsoorzaak?'

'Zo op het eerste gezicht lijkt verwurging de doodsoorzaak. De autopsie gaat vanmiddag plaatsvinden. Ik zal daarbij zijn.'

'Goed, Lenie, neem jij contact op met onze collega's uit Amsterdam en vraag of zij informatie over het slachtoffer kunnen geven waar we verder mee kunnen. En laat je niet de kaas van het brood eten. Als ze beginnen over het overnemen van de zaak, wat mij niet zou verbazen, dan hoor ik het graag van je. En vraag aan Emiel of hij, via zijn kanalen, achtergronden over haar kan vinden. Als ze bekend is in het bedrijfsleven in Amsterdam dan zal dat wel niet zo moeilijk zijn.'

Emiel Zand was de ICT-deskundige van het Leeuwarder politiekorps. Andere korpsen, in ieder geval die uit het Noorden, waren jaloers op Leeuwarden, want Zand was extreem goed. Ex-hacker, maar De Kleine betwijfelde of hij puur ex was. Zand was de vriend van Tak. Net als Zand was zij een zij-instromer bij de recherche. Ook Lenie Tak had een buitenissige carrière. Van hackcrimineeltje naar koffiejuffrouw op het politiebureau, via stagiaire bij de recherche en nu rechercheur. Eerst in Leeuwarden, later in Groningen en nu blijkbaar in beide steden. Ze was een ongeschoolde maar goede rechercheur. Binnengehaald door de voorganger van De Kleine, de legendarische Popma. Bijna weggestuurd door dezelfde Popma, totdat hij op de valreep ontdekte dat Lenie Tak veel in haar mars had.

Pieters rondde af: 'Gevonden dus in de kofferbak van een Bentley Mulsanne.'

'Nog meer?' vroeg De Kleine.

'Nee, voorlopig is dat wat we hebben.'

'Lenie, neem contact op met De Lavonsterre Berkhout en zeg dat we hem willen verhoren. Ze waren met een scheiding

bezig, dus er zal vast een advocaat zijn die erbij betrokken is. Dirk, jij duikt in het bedrijf van het slachtoffer. En doe verder onderzoek naar de auto. Pieters, jij gaat naar het hotel en de golfclub en gaat praten met de mensen die rechtstreeks of zijdelings bij het gebeuren van gisterenavond betrokken waren. De namen van de aanwezigen zijn genoteerd. Dat is een stevige klus. Eerst maar telefonisch. Je beslist zelf wanneer je mensen wilt oproepen voor een gesprek. Nog andere invalshoeken?’

Die waren er niet.

‘Morgenvroeg om acht uur hier bij elkaar en vergeet de autopsie vanmiddag niet. De Kleine maakte een eind aan de bespreking.

De patholoog was al een tijdje bezig met de autopsie, toen Tak en Pieters binnenkwamen. Jansema liet, zoals te verwachten was, de autopsiebeker aan zich voorbijgaan. Stoere geharde rechercheur, maar bij het zien en het ruiken van een opengesneden lijk veranderde Jansema in een zielig hoopje mens.

‘Zo, jullie komen op de valreep nog even kijken. Ik ken niet iedereen.’ Hij keek Pieters aan.

‘Ja sorry, ik ben Pieters, rechercheur uit Drachten. Voor deze zaak toegevoegd aan het team.’

‘Nou, welkom Pieters. Ik hoop niet dat je denkt dat te laat komen de norm is in Leeuwarden, want dat is het niet.’ Pieters wilde zich verontschuldigen maar Tak maakte hem duidelijk dat hij zijn mond moest houden.

‘Goed, genoeg getreuzeld. Zoals jullie zien ben ik al een eind gevorderd. Bij de inspectie die jullie gemist hebben, heb ik het belangrijkste gevonden. Wurgsporen’. Hij sneed de hals open.

‘Vertel Pieters, waar zoek ik naar?’

Pieters, net uit de schoolbanken, was goed op de hoogte: ‘Naar het tongbeen.’

‘Heel goed.’ De patholoog zocht tot hij het had gevonden. ‘Raak, gebroken tongbeen.’

Vervolgens opende hij de borstkast, verwijderde het hart en de longen.

‘Geen bijzonderheden.’

Ten slotte de buik. Hij begon de ingewanden te verwijderen.

‘Ik heb uitvoerig bloedonderzoek ingezet om te kijken of ons dat wat oplevert.’

Hij pakte de zaag en begon het schedeldak te verwijderen.

‘Dat heb ik bewaard tot jullie er zouden zijn.’ Toen hij de inhoud bekeek schudde hij zijn hoofd. ‘Zo op het eerste gezicht geen bijzonderheden. De eventuele interessante bevindingen moeten uit het laboratoriumonderzoek komen. Jullie horen van me.’

De laatste zin was een aansporing voor de politiemensen om te verdwijnen. Dat deden ze.

De volgende ochtend waren ze er allemaal. De Kleine keek rond en was tevreden over de mensen waarmee hij al jaren werkte. Hijzelf was zes jaar geleden vanuit Den Haag overgekomen. Hij had toen samengewerkt met Popma, die destijds hoofdinspecteur in Leeuwarden was. Het was de grote wens van zijn vrouw om naar het Noorden te verhuizen. Toen Popma met pensioen ging, had hij zijn kans gegrepen en was hem opgevolgd. Het beviel hem en zijn vrouw uitstekend in Friesland. De verstandhouding met het OM, met hoofdofficier van justitie, Van Abeelen, was prima. Ze was een nuchtere vrouw. Geen dubbele bodems. Kwam bij dat dat ze de partner van Popma was.

Het was niet ongebruikelijk dat de invloed van Popma te merken was. Niet iedereen was daar blij mee. Met name de hoofdcommissaris niet. Hoofdcommissaris Grapers was een jaar geleden aangetreden als opvolger van zijn voorganger Den Dulk. Grapers lag nogal eens met De Kleine overhoop.

Misschien moesten ze wat meer compassie hebben met Grapers. Het probleem was eigenlijk dat hij zich door de

recherche bedreigd voelde. Niet onterecht. De rechercheurs vonden dat hij dat aan zichzelf te wijten had.

De Kleine had zijn mensen op het hart gedrukt deze zaak onbevangen tegemoet te treden en Grapers zijn inbreng te gunnen.

‘Goed Dirk, wat kun je ons vertellen over het bedrijf van mevrouw Sevensteijn.’

‘Misschien is het goed dat Lenie eerst vertelt over de communicatie met onze Amsterdamse collega’s. Mijn ervaringen sluiten daarop aan.’

‘Goed Lenie, jij eerst.’

Tak pakte haar iPad en keek naar haar aantekeningen. ‘Ja, toen ik belde en zei wie ik was, wilde de hoofdinspecteur Rademaker mij in eerste instantie niet eens te woord staan. Jij had als hoofdinspecteur hem eerst moeten bellen.’ Ze keek De Kleine aan. ‘Ik maakte hem duidelijk dat ik het beleid niet maakte maar uitvoerend was. In dat kader liet ik hem weten met De Lavonsterre te gaan praten. Over beleidszaken kon hij zich verstaan met u.’

‘Hij belde mij,’ kwam De Kleine tussendoor. ‘Hij zou de zaken waar het op aankwam wel met mij afhandelen als het hem uitkwam. Maar wat ben je te weten gekomen?’

Op dat moment deed Grapers zijn mond open: ‘Ik wilde me er niet mee bemoeien, maar ik moet nu toch ingrijpen.’

Ze keken de hoofdcommissaris verwonderd aan.

‘Ik ben gebeld door de commissaris in Amsterdam. Zij staan erop dat de zaak Sevensteijn naar Amsterdam gaat. Wij kunnen hier wat lopende zaken oppakken waarna Amsterdam de moord gaat oplossen. Het lijkt moet er sowieso heen en de auto ook. Ik heb dat uiteraard toegezegd. Dus De Kleine, je weet wat je te doen staat.’

Grapers stond op en wilde weglopen, maar De Kleine riep hem na: ‘Hoofdcommissaris, nu u dat hier zo zegt waar iedereen bij is en ons voor het blok zet, zal ik u ook antwoorden

waar iedereen bij is. We hadden gehoopt dat u nu eindelijk eens achter uw mensen zou gaan staan. Omdat ik daar al een zwaar hoofd in had, en terecht blijkt nu, heb ik wat voorzorgen genomen. Ik had gehoopt dat het niet nodig was, maar hier hebt u de hoofdofficier van justitie van Leeuwarden aan de lijn.'

De Kleine drukte zijn iPhone in de handen van Grapers, die niets anders kon doen dan de telefoon tegen zijn oor houden. Hij luisterde even, liep toen met de telefoon naar de gang en deed de deur achter zich dicht.

'Wat heb je voorbereid, Chris?'

Dirk Jansema zat al te grinniken, alsof hij de uitslag al kende.

'Hij zal het zo zelf wel vertellen. Wij gaan nu verder met ons werk. Jij eerst Pieters. Wat heeft je bezoek aan de golfclub en het hotel opgeleverd?'

'Eerlijk gezegd niet veel. Ik heb de mensen gebeld die op de golfclub en in het hotel waren geweest. Dat waren er gelukkig niet al te veel. Het leverde niets bijzonders op. Dat gold ook voor het personeel. Er waren geen opvallende dingen gebeurd. Ook niet in de laatste vier dagen.

De auto heeft er mogelijk wel vier dagen gestaan. Niemand heeft echter gezien dat hij daar is neergezet. Wat wel merkwaardig, is want het is een opvallende auto. Punt is dat hij nogal afgezonderd tussen de bomen stond. Het was trouwens ook niet de auto die opviel, maar de vliegen en de stank.'

'Goed werk, Pieters. Oké Lenie, nu jij weer. Jij hebt contact gehad met Amsterdam. Hoe is dat verlopen?'

'Niet best. Het schijnt dat mevrouw Carla Sevensteijn en haar hele familie bekende Amsterdammers zijn. Ze staat aan het hoofd van een groot havenbedrijf in de Amsterdamse haven. De recherche daar was in rep en roer en ik werd afgeblaft door diezelfde hoofdinspecteur Rademaker, die me duidelijk maakte dat ik wel te horen zou krijgen van mijn

hoofdcommissaris wat er ging gebeuren. In ieder geval zouden onze activiteiten op nul gezet worden en het lichaam en de auto onmiddellijk naar Amsterdam worden vervoerd. Ik mocht de naam Sevensteijn nauwelijks nog uitspreken. Ze zouden hun mensen sturen.'

Terwijl Tak nog aan het woord was, werd de deur opengesmeten en kwamen er twee heren binnen die zich voorstelden als rechercheurs uit Amsterdam. Zonder verder uit te weiden maakten ze duidelijk dat het gehele dossier Sevensteijn aan hen moest worden overgedragen, en wel onmiddellijk. Ze hadden al opdracht gegeven om het lijk van mevrouw Sevensteijn en de auto naar Amsterdam te vervoeren. Verder hadden ze graag dat rapporten die eventueel nog gemaakt werden naar Amsterdam werden gestuurd. Hier in Leeuwarden was de zaak dood. Als er verder geen vragen waren gingen ze nu de zaak afsluiten met hoofdcommissaris Grapers. Waar konden ze die vinden?

Die was ondertussen binnengekomen en had het verhaal gehoord. Zijn gezicht was veranderd van hoogrood tot griezelig bleek.

'Eh heren, ik ben hoofdcommissaris Grapers.' De twee draaiden zich abrupt om en stelden zich voor. 'Mooi hoofdcommissaris, dan kunnen we nu naar uw kamer gaan om de zaak af te wikkelen.' Ze liepen de deur uit.

'Nee heren, komt u terug. Het gaat toch wat anders.'

'Hoezo anders?'

De grootste van de twee Amsterdammers trok geïrriteerd zijn wenkbrauwen op.

'Ik had net mevrouw Van Abeelen, de hoofdofficier van justitie hier uit Leeuwarden aan de lijn.'

'Ja, *so what?*'

'Mevrouw van Abeelen deelde mij mee dat de zaak hier in Leeuwarden blijft. U krijgt zo een telefoontje van uw baas met het verzoek u ter beschikking te stellen aan de rechercheurs hier in Leeuwarden.'

Op hetzelfde moment ging de telefoon van de lange Amsterdammer, hij nam op: 'Kreemer.'

Hij liep naar de gang. De andere Amsterdammer wist zich geen houding te geven en keek bedremmeld om zich heen.

'Koffie?'

Tak had het nog niet verleerd. Als een volleerde koffie-juffrouw schonk ze voor de kleine Amsterdammer en voor zichzelf een kop koffie in. Tegen de anderen: 'Jullie redden jezelf wel. Nu u toch hier toch zit, rechercheur... hoe was uw naam ook weer?'

Ze hadden hun namen nog niet genoemd.

'Fitzal.'

'Rechercheur Fitzal, kunt u ons wat vertellen over de familie Sevensteijn?'

Hij wilde juist wat gaan zeggen toen de lange Amsterdammer terugkwam. Met een van woede vertrokken gezicht beet hij de kleine Amsterdammer toe: 'Zet die koffie weg, we vertrekken.'

Tot verbazing van de Friese rechercheurs draaide Grapers zich naar Kreemer om.

'Ik dacht dat u net te horen had gekregen dat u de rechercheurs hier ter wille moest zijn. Het is niet de bedoeling dat u nu weggaat. U hebt nog uren de tijd om deze collega's te informeren over zaken die zij moeten weten om verder te gaan met dit dossier. U kunt natuurlijk ook morgenvroeg hier weer op de stoep staan om die informatie te geven.'

Toen Kreemer niets zei maakte De Kleine van de gelegenheid gebruik om iedereen te vragen te gaan zitten, zich voor te stellen en de twee heren uit Amsterdam uit te nodigen bijzonderheden over het slachtoffer en het bedrijf te vertellen. Grapers vertrok.

Kreemer stelde zich voor en liet de informatieverschaffing over aan Fitzal. Die haalde zijn schouders op. De twee Amsterdamse rechercheurs hadden zich al aardig in de zaak verdiept, bleek. Eigenlijk wisten de Friese rechercheurs het meeste al.

De firma Sevensteijn was een van de grootste Amsterdamse havenbedrijven. Mevrouw Sevensteijn was de CEO en bestuurde het bedrijf met vaste hand. Nog geen jaar geleden waren mevrouw Sevensteijn en de heer De Lavonsterre Berkhout gescheiden. Het was een vechtscheiding geweest. De Lavonsterre waren alle functies van het bedrijf afgenomen. Pikant was dat mevrouw Sevensteijn was gevonden in de auto die ze aan de dealer had aangeboden om terug te kopen. De auto was in wezen de auto van De Lavonsterre geweest, maar formeel van haar. Ze waren nog niet toegekomen aan nader onderzoek. Ze wisten dan ook niet van wie de auto nu eigenlijk was.

De Lavonsterre was door Sevensteijn het huis uitgezet en mocht als een voorlopige voorziening in het gastenverblijf wonen totdat een passende behuizing was gevonden. Dit moest binnen afzienbare tijd geregeld zijn. Daarna moest hij het gastenverblijf ontruimen.

‘Hebben jullie een verdachte op het oog?’

‘Dat mag duidelijk zijn. Behalve het feit dat de dader meestal uit de directe omgeving van het slachtoffer komt zijn er veel omstandigheden die naar hem wijzen,’ zei Kreemer.

‘Zoals?’ De Kleine ergerde zich aan het gemak waarmee de ex-echtgenoot als de dader werd aangewezen.

‘Motief, gelegenheid en middelen. Daarom.’

‘Is dat niet wat mager?’

‘Ja, natuurlijk is dat wat mager. We waren ook nog maar nauwelijks begonnen. Als jullie nu met ons klaar zijn, kunnen we weer vertrekken.’

‘Nee, nog even blijven graag. Jullie hebben vast de namen genoteerd van alle vrienden, familie, bekenden en burens van mevrouw Sevensteijn die van belang zijn. Verder van degenen van wie het de moeite waard is om mee te praten. Ook heb ik van Grapers begrepen dat het de bedoeling is dat jullie betrokken blijven bij het onderzoek. Het enige verschil is dat

de onderzoeksleiding hier ligt. In Leeuwarden. Dus voordat jullie weggaan had ik graag de lijsten van de mensen die ik net genoemd heb en het schema dat jullie vast hebben, wie met wie zou gaan praten.'

Kreemer vloekte een keer en bukte zich om uit zijn koffer-tje een pak met lijsten te halen.

Fitzal daarentegen, keek zeer tevreden. 'Dus dat betekent dat we bij het onderzoek betrokken blijven?'

'Wat ons betreft wel. Als collega Kreemer dat niet wil, zoekt zijn baas wel een ander voor hem. Dan kan collega Kreemer in het magazijn de bewijzen gaan ordenen.'

Kreemer keek mokkend op. 'Nee, ik doe ook mee.'

'Oké, geef me de lijsten dan maar eens.' De Kleine verspreidde de papieren en nodigde de Amsterdammers uit om aan te geven wie wie was. Daarna vervolgde hij: 'Tak en ik gaan naar Amsterdam om te praten met De Lavonsterre. Jullie zorgen dat hij morgen om tien uur op het hoofdbureau is.'

De Kleine gaf aan met wie de twee Amsterdamse rechercheurs op hun beurt hun gesprekken konden beginnen.

'Jansema, van jou moeten we nog horen wat het onderzoek aan de auto heeft opgeleverd.'

'Prachtige auto. Genieten voor de liefhebber. Jammer dat het niet de bedoeling was dat ik de rijprestaties zou beoordelen. Maar ook zonder dat viel er genoeg te genieten. Dat wil zeggen, aan de auto zelf. Die was grondig schoongemaakt. In die auto zelf is niets gebeurd. Ik heb de technische recherche erbij gehaald. Ook die konden niets vinden. Ook niet in de kofferbak. Wel schade aan het deksel door de breekijzers. Het slachtoffer was al dood toen ze erin is gelegd. Met de handen gevouwen. Vingers ineengestremgeld. Geen sporen behalve van haarzelf. Geen DNA, geen vingerafdrukken. Kraakhelder.

'En de auto zelf?'

'Helemaal niets. Dat is het macabere. Die was van het slachtoffer zelf. Was destijds gekocht bij de Bentley-dealer in

Leusden en was daar in onderhoud. Stond op haar naam. De Lavonsterre reed erin. Volgens de dealer wilde zij er eigenlijk niet in rijden. Ze heeft de auto kort na de scheiding aangeboden aan de dealer. Maar reed er toen wel zelf in. Hij was nog niet verkocht.'

'Blijft de vraag hoe die auto in Beetsterzwaag kwam en waarom. Met lijk en al. Rare zaak. Gaan we onderzoeken. Enfin, wij gaan morgen naar Amsterdam.'

Op dat moment ging zijn mobiel. Een sms-bericht. De Lavonsterre was morgen op het hoofdbureau van politie in Amsterdam. Fitzal had het geregeld.

Amsterdam, hoofdbureau van politie, 2020

De Kleine en Tak meldden zich bij de balie van het hoofdbureau van politie in Amsterdam aan de Marnixstraat. De agent achter de balie waarschuwde Kreemer, die al snel kwam aanlopen.

‘Kom mee, De Lavonsterre zit al in de ondervragingsruimte.’

‘Hoe is zijn houding?’

‘Boos, opstandig. Hij heeft een advocaat bij zich.’

‘Wie is dat?’

‘Lakens. Het was de advocaat van het bedrijf van Sevensteijn.’

‘Zijn er dan geen conflicterende belangen?’

‘Dat is een verhaal apart.’

‘Die conflicterende belangen waren er inderdaad. Sevensteijn heeft direct bij de scheiding een andere advocaat in de arm genomen. Het kantoor van die advocaat zegt nu dat Sevensteijn ook dat kantoor voor haar bedrijf wil hebben. Blijkbaar zijn ze daar nog niet uit. Misschien dat Lakens ons meer kan vertellen.’

De Lavonsterre zat met een gezicht dat op onweer stond, onderuitgezakt in zijn stoel. De advocaat, Lakens, was voorkomend.

Zodra ze de formaliteiten achter de rug hadden begon De Kleine: ‘Voor de goede orde meneer Lakens, op welke titel bent u hier?’

‘Wat bedoelt u?’

‘Bent u hier op persoonlijke titel, als advocaat van uw cliënt, de heer De Lavonsterre, of ook als advocaat van Lakens en Gullian, die vechten met het kantoor Leeuwis en Kantens om het bedrijf van wijlen mevrouw Sevensteijn.’

‘Dat is hier niet aan de orde.’

‘Wel degelijk. U zou dan twee petten op hebben. De ene pet als de advocaat van een mogelijke verdachte en de andere pet

als de advocaat van het kantoor dat in de clinch ligt met het kantoor van het slachtoffer. Dat kan niet. Als u geen duidelijkheid wilt verschaffen verzoek ik u om te vertrekken.’

Tot De Lavonsterre: ‘Hebt u een andere advocaat die we kunnen waarschuwen?’

‘Natuurlijk heb ik die wel. Maar wat is dit voor flauwekul. Die advocaat is vast niet zomaar een-twee-drie beschikbaar. Moet ik daarop wachten?’

‘Ik verzoek u inderdaad hier te blijven. De heer Lakens kan nu vertrekken en u zegt maar wat u wilt.’

Lakens wilde wat zeggen maar De Lavonsterre beet hem toe zijn mond te houden. ‘Ga maar weg.’

Tegen De Kleine: ‘U kunt beginnen, dan maar zonder advocaat.’

Lakens vertrok woedend. ‘Hier zult u nog meer over horen.’

‘Goed, meneer De Lavonsterre, waar was u de vijf dagen voordat de auto met uw ex-vrouw werd gevonden, dus van maandag tot en met vrijdag, de afgelopen week?’

De Lavonsterre pakte zijn iPhone en bekeek zijn agenda. ‘Van zondag tot en met donderdag in de VS. Vrijdag was ik thuis, dat wil zeggen in Nederland.’

‘Wat hebt u die vrijdag gedaan?’

De Lavonsterre keek weer in zijn agenda. Hij wist blijkbaar niet uit zijn hoofd wat hij deed op de dag dat zijn vermoorde ex-vrouw werd gevonden.

‘Toen was ik aan het golfen.’

‘Waar?’

De Lavonsterre keek opnieuw in zijn agenda.

De Kleine begon het te vervelen. ‘Kunt u even wat minder belachelijk doen? En ophouden met steeds in uw agenda te kijken terwijl u donders goed het antwoord weet op onze vragen. Waar was u op vrijdag vorige week?’

‘Op Lauswolt.’

‘Op Lauswolt?’ De Kleine wist niet wat hij hoorde.

‘Ja, daar heb ik gespeeld. Met vrienden. U kunt dat navragen. Maar om u voor te zijn, ik heb niets te maken met de moord.’

‘Uw naam komt niet voor op de lijst die we hebben gekregen van de golfclub Lauswolt.

Hoe zit dat?’

De Lavonsterre schoof wat zenuwachtig heen en weer op zijn stoel. ‘Ik mag daar eigenlijk niet spelen. Ik heb geen golfvaardigheidsbewijs. Ik speelde op de kaart van een van mijn vrienden.’

‘Dan had ik graag de namen van de mensen waarmee u gespeeld hebt en ook van de mensen die kunnen bevestigen dat u vorige week in de VS was. En graag de gegevens van de vluchten van en naar de VS.’

De Kleine liet een stilte vallen.

Voor de Lavonsterre kennelijk het teken dat ze klaar waren. ‘Kan ik gaan?’

‘Nee, we beginnen pas. Hoe was de relatie met uw ex-vrouw?’

‘Ik heb me bedacht. Ik wil toch eerst met mijn advocaat praten.’

‘Prima. Belt u hem maar en vraag of hij in staat is hier per ommegaande te verschijnen.’

De Kleine en Tak lieten hem alleen. Na een paar minuten gaf De Lavonsterre aan dat hij klaar was.

‘Mijn advocaat komt onmiddellijk hierheen. Hij heeft alles uit zijn handen laten vallen.’

Een halfuur later kwam een flamboyante man het hoofdbureau van politie binnen gezwierd. Hoed op, wandelstok met fraai beslag, die niet nodig bleek te zijn gezien de snelheid waarmee hij de trappen opvloog.

‘Ah, meester Du Jardin. U weer?’

Kreemer begroette de advocaat alsof ze oude vrienden waren. ‘Ja Klaas, als een lid van de Amsterdamse elite mij nodig heeft, dan sta ik op de stoep, dat weet je.’

‘En dan laat u een ander lid van diezelfde elite in haar of zijn sop gaarkoken?’

‘Ach Klaas, je weet het. Ze hebben er wat voor over om door mij vertegenwoordigd te worden. Loont altijd. Waar is De Lavonsterre?’

Kreemer bracht de advocaat naar zijn cliënt.

‘We hebben tien minuten nodig, dan kunnen we het verhoor doen.’ Du Jardin liet na negen minuten weten dat ze klaar waren.

De Kleine en Tak en de advocaat stelden zich aan elkaar voor.

De Kleine herhaalde zijn laatste vraag: ‘Hoe was uw relatie met mevrouw Sevensteijn?’

De Lavonsterre kreeg een waarschuwende blik van zijn advocaat.

‘Ging wel.’

‘Ging wel? U was niet boos dat u uit het bedrijf was gezet, dat u uit uw huis was gegooid en zonder uw auto de laan was uitgestuurd?’

De Kleine kon zien dat tijdens zijn tendentieuze opsomming de temperatuur bij De Lavonsterre was opgelopen.

Plotseling stond deze op en riep dat hij geen zin had om deze onzin aan te horen. Du Jardin probeerde hem tot rust te manen. De Kleine gaf Tak een teken.

‘We laten u even met uw tweeën.’ Tot Du Jardin: ‘U kunt uw cliënt dan duidelijk maken wat de bedoeling is. Dat betekent dat hij niet zomaar weg kan lopen als hem dat belieft. Ja, hij kan het wel doen, maar dan moet hij de gevolgen aanvaarden.’

Buiten gekomen liepen ze naar de ruimte waar Kreemer en Fitzal zaten. Ze hadden alles kunnen volgen.

‘Nou, dat ging lekker,’ zei de laatste met onverholen leedvermaak. ‘Zijn dat Friese methoden of wat?’

De Kleine negeerde hem.

Kreemer: ‘Misschien is het iets als ik straks met collega Tak de volgende ronde ga doen. Niet dat succes gegarandeerd is, maar wie weet.’

‘Is prima,’ zei De Kleine. ‘Dan ga ik achter het glas.’

De advocaat wenkte hen dat ze zover waren, waarna Kreemer en Tak naar binnen gingen.

Het verdere verhoor leverde niets op. De Lavonsterre vertelde dat hij met zijn vrienden had gespeeld en na een korte borrel om ongeveer zes uur weer naar Amsterdam was vertrokken. Alleen, in zijn eigen auto, een Audi, die hij op de parkeerplaats van de golfclub had geparkeerd. Dat parkeerterrein was ongeveer 150 meter verwijderd van de parkeerplaats van het hotel, waar de Bentley stond. Er bevond zich een bos tussen de twee parkeerplaatsen. Hij had de Bentley niet gezien.

Tak nam De Kleine even apart. ‘We hebben van de dag dat mevrouw Sevensteijn in de auto op het parkeerterrein is gevonden, de lijst opgevraagd van de mensen die die dag gespeeld en gegeten hebben. Ik heb die lijst nog weer eens doorgenomen. Daar staat iemand op met de naam Berkhout. Wel gespeeld, niet gegeten. Hij was daar dus inderdaad. Zij het onder een andere naam. Waarom liegt hij daar dan over met zo’n bespottelijke smoes?’

De Kleine vroeg De Lavonsterre of hij zich vaker registreerde onder de naam Berkhout. De Lavonsterre keek hem bevreemd aan. ‘Waar heeft dat nu weer mee te maken?’

‘Geef nu maar gewoon antwoord.’

‘Ja, dat doe ik wel eens. Geen speciale redenen.’

‘En heeft meneer Berkhout wel een golfvaardigheidsbewijs?’

Met een rood aangelopen gelaat gaf De Lavonsterre toe dat hij geen golfvaardigheidsbewijs had, maar een vals bewijs had op de naam Berkhout.

Du Jardin schudde zijn hoofd. ‘Ik dacht hier te komen voor een ernstige zaak, maar dit geklets is allemaal flauwekul. U

zult mijn cliënt moeten laten gaan. Hij heeft hier niets meer te zoeken.’

Tak gaf aan dat ze nog moesten blijven en liep met Kreemer naar de rechercheurs achter het glas.

‘Die valse naam zit me dwars, maar we hebben geen reden om hem hier te houden.’

De Kleine knikte duidelijk met tegenzin. ‘Je hebt gelijk. Ik ga nu even overleggen met Van Abeelen. Ben zo terug.’

Het overleg duurde niet lang. Van Abeelen was het met De Kleine eens. Teleurstellend. Ze hadden onvoldoende in handen om De Lavonsterre te arresteren. Maar er waren dingen die tot nadenken stemden. Zoals de dagen dat hij buiten beeld was in de VS en zijn wel heel toevallige aanwezigheid onder zijn tweede naam in Beetsterzwaag.

‘Laat hem maar gaan. Zeg dat hij zich beschikbaar moet houden. Als hij naar het buitenland wil, willen we dat van tevoren horen.’ Dat was het besluit.

De Kleine en Tak bespraken verder met Kreemer en Fitzal welke mensen zij zouden gaan verhoren. Dat konden ze in Amsterdam doen. Familie van Sevensteijn, collega’s, kennissen en vrienden. En de mensen in de VS die zijn verblijf aldaar konden bevestigen. De twee vonden het prachtig dat ze toch mee konden doen. De Kleine maakte ze duidelijk dat er haast bij was. Dus er was niets op tegen als ze er andere rechercheurs bij betrokken. Dat zou geen probleem zijn.

Ze zouden zo snel mogelijk rapporteren en vertrokken met lege handen naar Leeuwarden.

‘Ik vertrouw die De Lavonsterre voor geen cent. Hij heeft een motief. Het is toch belachelijk dat hij uitgerekend op de plek was waar de auto met het lijk is gevonden.’ Lenie schudde haar hoofd. ‘Inderdaad wel heel erg toevallig en raar.’

De Kleine had nog niets gezegd. ‘Wat vind je raar?’

‘Nou, waarschijnlijk heeft hij een waterdicht alibi, maar

waarom zou hij uitgerekend daar gaan golven waar zijn vrouw in de kofferbak van zijn auto ligt te verrotten, dat is toch gestoord.’

De Kleine schudde het hoofd. Hij begreep er ook niets van.

‘Morgen komen we weer bij elkaar en dan zetten we alles nog weer eens op een rij. We hebben dan, hoop ik, meer informatie van die twee uit Amsterdam.’

Dat hadden ze de volgende dag.

Kreemer en Fitzal hadden er geen gras over laten groeien en alles uit de kast gehaald om zoveel mogelijk informatie van zoveel mogelijk mensen te krijgen. Sevensteijn was een bekende persoonlijkheid, dat was wel duidelijk, en alle informatie was van belang.

Via connecties in de VS hadden ze verklaringen van de mensen waarmee de Lavonsterre was opgetrokken terwijl hij in de VS was. Hij was er al die tijd geweest. Het klopte. Ook het feit dat hij met vrienden op diezelfde dag op Lauswolt gegolfd had was toeval. Puur toeval, maar toch. Toeval bestond. Het feit dat de Lavonsterre jarenlang met een vals golfvaardigheidsbewijs had gespeeld was een bron van vermaak voor zijn golfvrienden.

Het lijk werd een paar dagen later vrijgegeven. De crematie vond weer een paar dagen later plaats. De Kleine en Tak evenals de twee rechercheurs uit Amsterdam, waren erbij aanwezig.

Kreemer had erop aangedrongen dat nog eens gepraat zou worden met de beste vriendin van Carla Sevensteijn, Judith Speks. Die had er geen bezwaar tegen dat na de crematie te doen.

‘Het gaat mij maar om één ding en dat is dat jullie de moordenaar te pakken krijgen.’

Ze hadden afgesproken in het huis van Sevensteijn. ‘Ik heb de sleutel van het huis. Het is nog niet duidelijk wat ermee gaat gebeuren.’

Het huis was ondertussen grondig onderzocht door de politie. Er was niets gevonden dat erop wees dat er geweld, laat staan een moord had plaatsgevonden.

Judith Speks was een aantrekkelijke vrouw van ongeveer vijfenvestig jaar. Bruin haar, fraaie trekken, goed geproportioneerd. De huishoudhulp was er nog, druk bezig alles weer op zijn plek te zetten. Ze staakte haar bezigheden en vroeg wat ze wilden drinken.

Nadat ze koffie hadden gekregen vroeg De Kleine: ‘Had uw vriendin vijanden?’

‘Ja, nogal. Heel veel zelfs, vooral mannen die stinkend jaloeers op haar waren. Ik had de vraag verwacht, dus ik heb een aantal namen opgeschreven. Bovenaan staat met stip De Lavonsterre. Die heeft het volgens mij gedaan. Daar ben ik van overtuigd. Hij accepteerde niet dat Carla van hem was gescheiden. Hij viel haar lastig. Bestookte haar.’

‘Waarmee?’

‘Telefoontjes, e-mails, whatsapps, sms’en, noem maar op. Te pas en te onpas. Ze werd er stapelgek van. Het werd steeds erger. Ik was er een keer bij dat hij dreigde haar te zullen vermoorden als ze de scheiding doorzette. Dat was de sfeer tussen beiden. Afschuwelijk. Ik was in ieder geval blij dat hij het fatsoen had om niet bij de crematie te zijn.’

‘Waren er mensen waarvan u zegt, hè, wat raar? Of juist mensen die u miste?’

‘Ze dacht even na. Nee, eigenlijk niet, hoewel ook ik niet iedereen kende. De meesten wel. Ik heb niet echt iemand gemist.’

‘Er waren ook zakelijke contacten, hoorde ik.’

‘Ja. Haar advocate Renate Leeuwis, die trouwens ook een vriendin van haar was, was er natuurlijk ook. Ik zou als ik u was ook met haar gaan praten.’

De belangstelling was erg groot geweest. De Kleine had onopvallend foto’s laten maken. Als het kon van iedereen. Hij

liet de foto's aan haar zien. Judith Speks zag geen bijzonderheden. Het verdere gesprek leverde niets op.

Uiteindelijk stonden ze nog steeds met lege handen.